

ת"פ 38099/06/13 - מדינת ישראל נגד א' ל'

26 אוקטובר 2014

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 38099-06-13 מדינת ישראל נ' ל'(עציר)
ת"פ 38112-06-13

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
א' ל'

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד פינקלמן ניסן

מזר דין

הנאשם הודה, במסגרת הסדר דיוני שגובש לאחר סיום שמיעת הראיות, בעובדות כתב אישום מתוקן, והורשע על סמך הודייתו בעבירות של:

גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (**להלן: "חוק העונשין"**);

והסגת גבול - עבירה לפי סעיף 447 לחוק העונשין.

על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, בו הודה הנאשם, בתאריך 16.6.13 בסמוך לשעה 01:15 הגיע הנאשם רכוב על אופניים חשמליים השייכים לאביו (**להלן: "האופניים"**), למחסן המצוי בבניין ברח' ז'בוטינסקי 41 פינת התומר 2 בראשון לציון (**להלן: "המחסן"**).

בנסיבות הללו, הסיג הנאשם גבול למחסן והוציא ממנו ציוד ניקיון, ציוד דיג, גזיה, ציוד חשמל, כלי עבודה ושקית עם חוטי חשמל, השייכים לוועד הבניין וליצחק קוזי המתגורר בבניין (**להלן: "המתלונן"**).

בהמשך, שם הנאשם חלק מהציוד שהוציא מהמחסן בערסל האחורי ועל כידון האופניים.

במסגרת ההסדר הדיוני אליו הגיעו הצדדים, כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן והנאשם הודה והורשע במיוחס לו.

בין הצדדים לא גובשה כל הסכמה עונשית.

טיעוני הצדדים בתמצית

טיעוני ב"כ המאשימה:

בטיעונו, הפנה ב"כ המאשימה לעובדות כתב האישום המתוקן וטען כי מדובר בכתב אישום המלמד על אירוע חמור שהתרחש בשעת לפנות בוקר, במהלכו הנאשם נכנס למחסן, אשר בבעלות או בהחזקת המתלונן, וגנב רכוש מתוכו.

לעניין הערכים המוגנים אשר נפגעו ממעשיו של הנאשם, טען כי המדובר בהגנה על רכוש הציבור, וכן חשש לפגיעה בשלומם וביטחונם של הציבור בכלל.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, ביקש ב"כ המאשימה להדגיש כי עסקינן בנאשם שגנב כלי עבודה ולא רק סמרטוטים. כמו כן, ציין כי הנאשם ברר היטב את הדברים אותם גנב, מיין, סידר וארז אותם.

ב"כ המאשימה ביקש להדגיש את החומרה היתרה הטמונה בהתנהגותו של הנאשם, שנתפס בכף ע"י המתלונן ולמרות זאת המשיך בעיסוקיו. לשיטתו, אין המדובר באי הבנה מצד הנאשם אלא בהעדר הרתעה.

התובע הוסיף וטען כי המדובר באירוע שבנקל יכול היה להסתיים באופן אלים נוכח תפיסתו של הנאשם בכף, ואף ביקש כי בית המשפט יעניק משקל בכורה לפוטנציאל התרחשות אירוע אלימות.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, טען ב"כ המאשימה, כי אין לטעות ולחשוב, נוכח מראהו החיצוני של הנאשם, שאין ביכולתו להרע לאדם כלשהו.

ב"כ המאשימה ביקש לזקוף לחובת הנאשם את עברו הפלילי, תוך שהדגיש כי אין זו הסתבכותו הראשונה עם החוק, והפנה לת"פ 4122/08 (שלום ראש"צ) בו הורשע הנאשם בביצוע עבירות רכוש דומות לאלו שבוצעו בתיק דנן, ונגזר דינו למאסר על תנאי בן 5 חודשים, שהינו בר הפעלה בעניינו.

בשים לב לחומרת העבירות ולעברו הפלילי של הנאשם, עתר ב"כ המאשימה להפעלת המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם וטען כי אין כל הצדקה להארכתו.

מכל המקובץ, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל קצר בתיק זה, להפעיל את המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגדו במצטבר, ולצידם להשית מאסר על תנאי וקנס כספי.

טיעוני ב"כ הנאשם:

ב"כ הנאשם הביעה מורת רוחה מתיוגו של ב"כ המאשימה את הנאשם כעברייני רכוש סדרתי, משעה שמהמסכת העובדתית עלה כי עסקינן במקבץ נדבות שאסף למחייתו גרוטאות מתוך חדר אשפה. לדבריה, מהראיות שנשמעו עלה באופן ברור כי הנאשם ישב רכון על הרצפה כשהגרוטאות לצדו, ולא זז גם כשהמתלונן הזעיק את המשטרה למקום, ואף השוטרים שהגיעו למקום מצאו את הנאשם כשהוא מעמיס בקבוקים וסמרטוטים לתיקו. לא זוהי דמותו של עברייני רכוש אליו כיוון התובע בטיעונו, כך לטענת ההגנה.

בענין זה הטעימה כי אותו פוטנציאל להתרחשות והתפתחות אירוע אלים עליו עמד התובע בטיעונו, לא קיים במקרה של הנאשם בשים לב למצבו הגופני הקשה וטיבם של מעשיו - גניבת גרוטאות.

ולראיה הגם שהנאשם נתפס בכף ע"י המתלונן, לא פגע בו, והמתין במקום עד שהגיעו השוטרים, תוך שהוא מגונן על הגרוטאות אותם אסף.

לטענת ב"כ הנאשם, טיעוני המאשימה לעונש הולמים תיקים שעניינם פריצות לדירות מגורים על ידי עברייני רכוש ואין כל קשר ביניהם לבין נסיבות תיק זה, לא מבחינת המעשה ולא מבחינת העושה. עוד הוסיפה, כי לפי התיאור של ב"כ המאשימה את הנאשם, ניתן היה לצפות לעברייני רכוש בעל עבר פלילי מכביד, אלא שעיון בגיליון הרשעותיו הקודמות מעלה כי עומדת לחובתו הרשעה אחת בלבד, שניתנה לפני שנתיים, בגין עבירות שבוצעו בשנת 2008 בנסיבות דומות.

ב"כ הנאשם ביקשה להדגיש בטיעוניה לעונש, את נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, שהינו אדם אומלל ועלוב נפש, המשוטט ברחובות ומחפש למחייתו בקבוקים וגרוטאות תוך חיטוט בפחי אשפה.

עוד ציינה, כי מחוות הדעת הפסיכיאטרית שנתקבלה במסגרת הליך המעצר בעניינו של הנאשם, עולה כי הוא סובל מפגור קל, מתפקד באופן גבולי ומתעסק באיסוף בקבוקים ומתכות וקיבוץ נדבות. הנאשם אומנם אינו סובל ממחלת נפש במובנה המשפטי אך בעברו ניסיונות אובדניים רבים.

בנוסף, הנאשם מוכר כנכה 100%, משתמש בסבוטקס, הוא מתקשה מאוד בהליכה, רזה מאוד וללא שיניים.

בכך, לטענתה, יש כדי ללמד על קשייו התפקודיים של הנאשם גם ברמה הפיזית הרגילה. לדבריה, הנאשם למעשה חי בדרגת תפקוד נמוכה וכל הווייתו מלמדת עליבות.

בשל כל אלה, עתרה ב"כ הנאשם להאריך את המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם.

דין והכרעה

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם ובהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק, שומה על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

באופן כללי ניתן לומר כי הערך החברתי הניצב בבסיסן של עבירות הרכוש הינו שמירה על קניינו של הפרט ועל תחושת ביטחונו של הציבור.

אין חולק, כי במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים הללו. יחד עם זאת, מידת חומרתן של עבירות הגניבה והסגת גבול וכן מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים שלעיל נגזרת מנסיבות ביצוע העבירות, ובכלל זה שווי הרכוש שנגנב ואופיו.

במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, לפי סעיף 40ט לחוק, יש ליתן את הדעת לכך שמעשיו של הנאשם במקרה דנן אינם תוצאה של תכנון מוקדם ומוקפד.

הגם שאיני מתעלמת מהנזק שצפוי היה להיגרם מביצוע העבירות - קרי, נטילת רכוש השייך למתלונן ללא הסכמתו, יש לקחת כנסיבות מקלות את שווי הרכוש וטיבו, את העובדה שהנאשם נתפס בכף והרכוש הוחזר לבעליו במלואו וכן כי הנאשם הסיג גבול למחסן הממוקם בתוך חדר אשפה.

זאת ועוד, כפי שעולה מחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה לתיק בית המשפט, הגם שהנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין, סובל הוא מפיגור שכלי קל וממגבלות קוגניטיביות. יכול ובכך יש כדי להסביר את העובדה שהנאשם נשאר במחסן גם לאחר שהמתלונן הזעיק את המשטרה ו"גונן" על החפצים שאסף מאותו מחסן בחדר האשפה.

לאור כל האמור לעיל, ובשים לב לכך שהעבירות בוצעו על-ידי הנאשם ללא כל שימוש בכוח או תוך גרימת נזק, ללא תכנון מוקדם, ללא חבירה בצוותא וללא תכום ו/או נועזות, סבורני כי מידת הפגיעה של הנאשם בערכים הניצבים בבסיס עבירות הרכוש הינה נמוכה עד מאוד.

נתתי דעתי לפסיקה ולמדיניות הענישה הנהוגה בה שיש בה כדי אמת מידה קרובה ככל שניתן לנסיבות תיק זה, כדוגמת רע"פ 7528/11 גוטליב נ' מד"י; רע"פ 4973/12 אמואל נ' מד"י; עפ"ג 18727-03-10 ג'אבר נ' מד"י; רע"פ 6365/13 קליינר נ' מד"י; ת"פ 15128-12-09 מד"י נ' מסארוה; ת"פ 50057-12-12 מד"י נ' חסון; ת"פ 27660-07-11 מד"י נ' מסארוה; ת"פ 28425-02-13 מד"י נ' דריבין; ת"פ 14190-05-13 מד"י נ' שושן; ת"פ 4139-06-13 מד"י נ' אבוקסיס; ת"פ 26377-07-13 מד"י נ' קורקוס; ת"פ 31757-02-14 מד"י נ' ארפי.

מכל האמור, באה אני לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם את העבירות שביצע הנאשם נע בין מאסר על תנאי לבין חודשי מאסר בפועל ספורים שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לצד ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי וקנס.

הואיל ויריעת המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלה האם יש מקום להורות על הפעלת המאסר על תנאי, כעתירת המאשימה, או על הארכתו, כעתירת ההגנה, הרי שמן הראוי שהדיון יתמקד ביריעת המחלוקת, ואין מקום לדיון מקיף בעבירות בהתאם לתיקון 113.

ככלל בשים לב לפסיקה הנוהגת, כפי שהובאה לעיל, יש לציין כי הן העונש אליו עותרת המאשימה והן העונש אליו עותרת ההגנה נמצאים בגדרי מתחם העונש ההולם במקרה דנן, ובאף אחת מן העתירות אין משום סטייה ממדיניות הענישה המקובלת במקרים מסוג זה.

לאור האמור לעיל, מן הראוי לבחון האם במקרה דנן מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות שבעטיין יש ליתן לנסיבותיו האישיות של הנאשם משקל משמעותי ומרכזי בין שיקולי הענישה האחרים, באופן שיביא להארכת המאסר על תנאי בעניינו.

סעיף 55(א) לחוק העונשין קובע את הכלל, לפיו "מי שנידון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יצווה בית המשפט על הפעלת המאסר על תנאי".

עם זאת, סעיף 56(א) לחוק מקנה לבית המשפט שיקול דעת להימנע מהפעלת המאסר על תנאי ולצוות על הארכת תקופת התנאי "אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

עבירת הרכוש בה הורשע הנאשם אינה מהרף הגבוה במדרג החומרה ביחס לעבירות רכוש אחרות כמו שוד, התפרצות לדירת מגורים או לרכב, היזק לרכוש בזדון וכיוצא באלה.

גם במדרג החומרה של עבירות הגניבה והסגת גבול - מעשיו של הנאשם עומדים ברף החומרה הנמוך ביותר. זאת, עקב הנסיבות החריגות והבלתי שגרתיות בהן בוצעה העבירה - הסגת גבול למחסן שנמצא בתוך חדר אשפה, שוויו הנמוך של הרכוש שנטל הנאשם וטיבו והעובדה כי בסופו של יום הרכוש הוחזר לבעליו במלואו.

מעשיו של הנאשם ונסיבות האירוע יותר משהם מלמדים על התנהגות עבריינית, מלמדים על התנהלות אומללה שכל כולה אומרת דלות ועליבות.

אם לא די בכך על מנת להצדיק הארכת המאסר על תנאי, הרי שהנסיבות הרבות לקולא הקשורות במצבו האישי המורכב של הנאשם ומצבו הבריאותי מטות לדעתי את הכף לטובתו.

מדובר בנאשם שכל הווייתו מלמדת אומללות ועליבות. די במבט חטוף כדי להבחין במצבו הגופני הקשה והירוד, ההגבלה הממשית בתנועה והקושי בהתניידות, הרזון הקיצוני והחוסר בשיניים.

מדובר במי שסובל מפיגור שכלי קל וממוגבלות קוגניטיבית, חסר מקורות תמיכה, המשוטט ברחובות ומתעסק למחייתו באיסוף בקבוקים וקיבוץ נדבות.

בעברו של הנאשם מספר ניסיונות אובדניים ושימוש מסיבי בסמים. כיום, מטופל הנאשם, לדבריו, בסבוטקס.

מדובר במי שמתפקד ברמת תפקוד פיזית ומנטלית בסיסית ומינימלית ביותר, ולא יכול להיות ספק כי לא ימצא כשיר לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, כך שכל תקופת מאסר שתגזר על הנאשם תרוצה מאחורי סורג ובריא.

עוד יש לזקוף לזכות הנאשם את התיקון המשמעותי והמהותי של כתב האישום שנעשה לאחר שמיעת הראיות בתיק ואת הודאתו, המשקפת חרטה ולקיחת אחריות.

בהקשר זה יצויין כי בשל כתב האישום המקורי והחמור שהוגש מלכתחילה כנגד הנאשם, הוגשה כנגדו גם בקשה למעצר עד תום ההליכים בעטיה נעצר לתקופה מסויימת.

סבורני כי כל האמור מצדיק הפעלת מידת רחמים כלפי הנאשם על פני מיצוי הדין עמו.

לאור כל האמור ולאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות ובהן בעיקר את נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם, אני מורה כדלקמן:

המאסר על תנאי בן 5 חודשים שנגזר על הנאשם בת"פ 4122/08 (שלום ראשל"צ) ביום 5.7.11 יוארך למשך שנתיים נוספות מהיום.

הסכין שנתפסה תושמד. ככל שקיימים מוצגים נוספים, יטופלו בהתאם לשיקול דעתו של הקצין הממונה על החקירה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום ב' חשוון תשע"ה, 26/10/2014 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

הוקלדעלידיחדוהינר